

Arrest

nr. 227 538 van 16 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugene Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 11 september 2018 België is binnengekomen, diende op 28 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker vroeg op 14 juli 2017 een visum type D aan op de ambassade te Islamabad met het oog op het volgen van studies in België, wat werd geweigerd (VIS).

1.2. Op 26 maart 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 27 maart 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 28/09/2018

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal op 17 december 2018 van 9.10 uur tot 13.01 uur, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, Meester Pascal Ngenzebuhoro loco Meester Christophe Desenfans, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig. Op 4 maart 2019 werd u nogmaals gehoord door het Commissariaat-generaal van 9.10 uur tot 12.51 uur, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, Meester Monica Bemba Moninga loco Meester Christophe Desenfans, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger te zijn, Tadzjiek van origine, en geboren in het district Nusay gelegen in de provincie Badakshan. Toen u ongeveer zeven jaar oud was, verhuisde uw vader met het hele gezin naar de stad Kabul waar jullie vanaf dan altijd gewoond hebben. U studeerde voor burgerlijk ingenieur aan de universiteit in Kabul. Na het behalen van uw diploma, begon u in 2011 te werken voor het Afghaans ministerie van stadsontwikkeling in de functie van kwaliteitscontroleur. Op de werven van verschillende bouwprojecten moest u onder meer de kwaliteit van de gebruikte materialen controleren. In 2011 of 2012 was u aan het werk op de werf van het zogenaamde Khoja Rawash-project. Verschillende private firma's waren daar bezig met de bouw van een vijftigtal gebouwen. U was verantwoordelijk voor zes van deze gebouwen. U stelde echter vast dat het beton geleverd door enkele firma's, niet voldeed aan de wettelijk vereiste kwaliteitseisen. U rapporteerde dit in een soort dagboek waarin alle vaststellingen aangaande de bouwwerken bijgehouden werden en nam er ook een kopie van die u zelf bijhield. Toen u over uw gedane vaststellingen sprak met uw directe overste, A. Q., en hem voorstelde dat de werken aan deze gebouwen meteen stopgezet moesten worden, wilde hij echter dat de bouwwerken gewoon doorgingen. Daarop ging u met hem in discussie. A. Q. werd vervolgens kwaad en dreigde ermee om u door zijn lijfwachten in elkaar te laten slaan. Dan begreep u dat A. Q. door de bouwfirma's omgekocht werd om te zwijgen over de slechte kwaliteit van de gebruikte materialen. Door zijn toedoen werd u van het Khoja Rawash-project gehaald en overgeplaatst naar een andere afdeling die zich louter met administratieve zaken bezighield. In juli of augustus 2013 vertrok u naar India om er verder te studeren. Na het beëindigen van uw studies, keerde u terug naar Afghanistan. In augustus 2015 begon u opnieuw te werken voor het ministerie van stadontwikkeling. U werkte vanaf dan als ingenieur-designer op het departement infrastructuur. Ongeveer een maand later werd u door uw diensthoofd geselecteerd om voor de zogenaamde anti-corruptie eenheid te werken. U moest samen met een team van andere ingenieurs van verschillende departementen van het ministerie gedurende ongeveer een maand de kwaliteit van de gebruikte materialen voor de gebouwen in de wijk Khoja Rawash controleren en hierover een rapport opstellen. In deze periode overhandigde u aan de anti-corruptie eenheid ook de kopie die u bijgehouden had van uw vroegere rapportering van de vaststellingen aangaande de slechte kwaliteit van het gebruikte beton voor enkele gebouwen. Vervolgens werden verschillende hooggeplaatste overheidsfunctionarissen, onder wie A. Q., op beschuldiging van corruptie gearresteerd en in de gevangenis opgesloten. Daarna werkte u verder als ingenieur-designer op het departement infrastructuur. Toen u ongeveer in de maand maart 2018 samen met enkele andere leden van een werkgroep voor een inspectie naar de bouwwerf van het Khalim Bafaa-project in de regio Shakar Dara ging, werden jullie daar beschoten door onbekende personen. Twee maanden later tijdens de ramadan was u te voet onderweg van uw werk naar huis toen u in de wijk Dah Dana werd aangevallen door onbekende personen. U werd geslagen en ook met een mes gestoken waarna u het bewustzijn verloor. Mensen uit de buurt brachten u naar het ziekenhuis. Het ziekenhuispersoneel bracht uw ouders op de hoogte. Uw vader en uw oom gingen vervolgens naar het politiebureau om klacht in te dienen. Ze vernamen er dat uw aanvallers handelden in opdracht van commandant M. die in de wijk waar u aangevallen werd, de controle heeft. U begreep dat A. Q. te weten was gekomen dat u er mee voor gezorgd had dat zijn betrokkenheid bij de gepleegde fraude met de bouwmaterialen aan het licht was gekomen en dat hij daarom wraak wilde nemen op u. U wist immers dat A. Q. banden had met S., de leider van de radicale islamitische partij Hizbe Dawat Islami, en ook dat commandant M. de neef was van S. U begreep ook dat de beschieting van u en uw collega's in de regio Shakar Dara tegen u persoonlijk gericht was. Daarop besloot u om het land te verlaten. Uw vader regelde uw reis. Onder begeleiding van een smokkelaar stak u de grens over met Iran en reisde vervolgens verder naar Turkije. Van daaruit zette u eveneens onder begeleiding van een smokkelaar uw reis naar Europa verder. U kwam op 11 september 2018 in België aan en op 28 september 2018 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw taskara, een kopie van de vertaling van uw taskara, een kopie van enkele bladzijden uit uw internationaal paspoort, uw diploma, verschillende documenten met betrekking tot uw studies in India, een aanbevelingsbrief van het ministerie van stadsontwikkeling, een technisch rapport met betrekking tot het onderzoek naar de gebouwen van het Khoja Rawash-project, een brief van het departement infrastructuur in verband met uw opdracht inzake het onderzoek naar de gebouwen van het Khoja Rawash-project, verschillende documenten aangaande uw werk voor een ander project in de wijk Isteqlal, enkele getuigschriften van door u gevolgde bijkomende opleidingen, een attest van het ziekenhuis aangaande de aanval op u, en een medisch attest d.d. 22/11/2018 opgesteld door Dr. Bonsignore Salvatore.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door een zekere A. Q., uw vroegere baas op het Afghaans ministerie van stadsontwikkeling, die wraak wilde nemen op u. Hij werd namelijk onder meer op basis van informatie die u doorgegeven had aan de zogenaamde anti-corruptiegroep beschuldigd van corruptie waarna hij in de gevangenis werd opgesloten (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 17/12/2018, p. 5-12 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 2-11).

Er dient echter op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst legde u enkele onaannemelijk vage en weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot de informatie die u doorgegeven hebt aan de zogenaamde anti-corruptie eenheid, wat volgens uw verklaringen toch de oorzaak vormde van uw latere vervolgingsproblemen vanwege uw vroegere baas A. Q. U verklaarde namelijk dat u behalve het officieel rapport aangaande het onderzoek dat u samen met de andere teamleden uitvoerde naar de gebouwen van het Khoja Rawash-project zelf ook nog een kopie van de vroegere door u gerapporteerde vaststellingen aan de anti-corruptie eenheid hebt afgegeven. Toen u gevraagd werd aan wie precies van de anti-corruptie eenheid u deze kopie dan overhandigd hebt, kon u aanvankelijk enkel zeggen dat die persoon met de titel 'Saranwal Saib'(procureur) werd aangeduid. Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud wist u dan weer wel dat het om het diensthoofd van het departement audit ging. U verklaarde zijn naam echter niet te kennen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 8, 9). U wist ook niet wat de leden van de anti-corruptie eenheid verder precies gedaan hebben met de informatie die u hen gegeven hebt. U stelde ook dat niemand van de anti-corruptie eenheid daarna nog met u hierover gepraat heeft (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 11). Het is echter weinig aannemelijk te noemen dat u er niet beter van op de hoogte was aan wie u deze documenten precies afgegeven hebt en dat u daarna zelfs niet eens meer geïnformeerd hebt wat er verder met deze informatie gedaan werd. Zeker gezien u aangaf dat u deze documenten persoonlijk wilde afgeven aan de anti-corruptie eenheid en er ook de nodige uitleg wilde bijgeven, juist om te vermijden dat u zelf problemen zou krijgen omwille van uw vroegere betrokkenheid bij het Khoja Rawash-project. U verklaarde toch uitdrukkelijk dat u om die reden ook niets verteld had aan uw collega's en uw huidige diensthoofd op het departement waar u werkte over de documenten in uw bezit (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 9, 10). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u werkelijk persoonlijk door u bijgehouden informatie zou doorgegeven hebben aan de anti-corruptie eenheid al ernstig ondermijnd.

Verder legde u nog enkele tegenstrijdige en incoherente verklaringen af in verband met de opeenvolgende aanvallen op u.

Met betrekking tot de eerste aanval op u verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat jullie bij aankomst op de werf van het Kalim Bafaa-project niet eens uit de wagen gestapt zijn, maar dat jullie meteen werden beschoten (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 17/12/2018, p. 10). In uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u aanvankelijk dan weer dat jullie op de terugweg van de werf van het Kalim Bafaa-project werden aangevallen. Toen u vervolgens gevraagd werd of jullie dan eerst nog op de werf gewerkt hebben, stelde u eerst van wel, maar onmiddellijk daarna wijzigde u uw eerdere verklaringen. U beweerde dan dat jullie beschoten werden op het moment dat jullie net uit de wagen gestapt waren (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 4, 5), wat ook niet overeenstemt met uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. Toen u op deze tegenstrijdige verklaringen gewezen werd, had u hier geen afdoende uitleg voor, maar ontkende u enkel in uw eerste persoonlijk onderhoud dergelijke verklaringen afgelegd te hebben (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 5). Met betrekking tot de tweede aanval op u die plaatsvond toen u van uw werk onderweg was naar huis, verklaarde u in uw eerste persoonlijk onderhoud aanvankelijk dat deze aanval plaatsvond in de late namiddag. U verduidelijkte vervolgens nog dat het 's avonds was. Onmiddellijk daarna wijzigde u opeens uw eerdere verklaringen en stelde u dat de aanval integendeel overdag gebeurde, namelijk in de voormiddag tussen tien of twaalf uur, omdat jullie tijdens de ramadan vroeger naar huis gingen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 17/12/2018, p. 11). Het feit dat u uw verklaringen zo plots wijzigde is op zich al weinig overtuigend te noemen. Verder stelde u in uw eerste persoonlijk onderhoud dat u na deze aanval gedurende een week in het ziekenhuis hebt gelegen en dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis nog enkele dagen thuis was tot uw vertrek uit het land (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 17/12/2018, p. 11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u in strijd met voorgaande verklaringen dat u slechts twee of drie dagen in het ziekenhuis was en dat u daarna nog tien à vijftien dagen thuis hebt verbleven tot uw vertrek (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 6). Toen u op deze tegenstrijdige verklaringen gewezen werd, had u hier ook geen afdoende uitleg voor, maar bleef u enkel bij uw laatste verklaringen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 8). Bovendien kan nog worden opgemerkt dat uit lezing van de door u voorgelegde aanbevelingsbrief van het ministerie van stadsontwikkeling, die dateert van 01/04/2017, merkwaardig genoeg gebleken is dat u werkzaam was als ingenieur-designer op het ministerie van stadsontwikkeling vanaf 10 augustus 2015 tot op het moment dat deze brief werd opgesteld. Uit deze brief kan dan ook worden afgeleid dat u daarna niet meer voor het ministerie van stadsontwikkeling werkte. Deze informatie is bijgevolg moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen tijdens uw opeenvolgende persoonlijke onderhouds dat u in de periode van de beide aanslagen op u die plaatsvonden in de maanden maart en juni 2018 nog altijd aan het werk zou geweest zijn op het ministerie van stadsontwikkeling. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsproblemen.

Tenslotte legde u nog tegenstrijdige verklaringen af aangaande de klacht van uw vader en uw oom bij de politie in verband met de tweede aanval op u. In uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de politie na hun klacht een onderzoek uitgevoerd had. Toen u gevraagd werd wat het onderzoek dan precies had opgeleverd, verklaarde u dat ze door met mensen te praten te weten waren gekomen dat u in opdracht van commandant M. werd aangevallen. U verwees in verband hiermee nog naar het door u voorgelegde attest van het ziekenhuis en benadrukte dat er in vermeld werd dat de politie wel degelijk de zaak onderzocht had (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 17/12/2018, p. 11, 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u daarentegen dat de politie onmiddellijk aan uw vader en oom gezegd heeft dat de daders vermoedelijk handelden in opdracht van commandant M. omdat hij de controle had in de regio en dat het bijgevolg geen zin had om de zaak verder te onderzoeken. U wist niet of de politie al dan niet nog een onderzoek uitgevoerd had (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 6). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, bleef u enkel bij uw laatste verklaringen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 8), wat geen afdoende uitleg biedt om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen.

Gegeven bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet langer geloof worden gehecht aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten.

De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

Uw taskara, de kopie van de vertaling van uw taskara, de kopie van enkele bladzijden uit uw internationaal paspoort, uw diploma, en de verschillende documenten met betrekking tot uw studies in India bevatten louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw studies die hier niet in twijfel getrokken worden. De aanbevelingsbrief van het ministerie van stadsontwikkeling waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie, het technisch rapport met betrekking tot het onderzoek naar de gebouwen van het Khoja Rawashproject, een brief van het departement infrastructuur in verband met uw opdracht inzake het onderzoek naar de gebouwen van het Khoja Rawash-project, de verschillende documenten aangaande uw werk voor een ander project in de wijk Isteqlal, en de getuigschriften van enkele door u gevolgde bijkomende opleidingen, bevatten allerhande informatie aangaande uw werk voor het Afghaans ministerie van stadsontwikkeling, maar uit deze documenten blijkt nergens enig direct verband met uw beweerde vervolgingsproblemen. Deze documenten kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten bijgevolg niet staven. Met betrekking tot het door u voorgelegde attest van het ziekenhuis aangaande de aanval op u, kan worden opgemerkt dat aan een dergelijk document slechts enige bewijswaarde gehecht kan worden indien het wordt ondersteund door geloofwaardige, coherente, en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Met betrekking tot het door u voorgelegde medisch attest d.d. 22/11/2018 opgesteld door Dr. Bonsignore Salvatore, kan vooreerst worden opgemerkt dat er in vermeld staat dat het op basis van uw verklaringen werd opgesteld. Bovendien kan een dergelijk medisch attest geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u bepaalde letsels zou hebben opgelopen. Een arts doet weliswaar vaststellingen en kan rekening houdend met zijn bevindingen vermoedens hebben over de oorzaak, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan:

- Het eerste middel steunt op een schending van de volgende bepalingen:

"artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM");".

Vooreerst licht verzoeker toe dat hij ernstige vervolgingen en bedreigingen heeft ondergaan in zijn land van herkomst, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

De vervolgingen hebben plaats gevonden in een huidige context van een langdurig gewapend conflict tussen de regering en haar ondersteuners, en de verschillende extremistische en anti-regering strijdende groepen, waaronder de taliban en de partij Hizbe Dawat Islami.

In geval van terugkeer naar zijn land van herkomst vreest verzoeker zijn ex-baas, A. Q., wiens gepleegde fraude verzoeker heeft doorgegeven aan de anti-corruptie eenheid. Zijn ex-baas wil zich wreken en heeft banden met de extremistische groepering Hizbe Dawat Islami. De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is afkomstig uit Kabul. Het wordt ook niet betwist dat verzoeker van deze regio afkomstig is, dat hij als ingenieur werkte bij het Ministerie van Stadsontwikkeling, onder de leiding van A. Q. Ook de macht van commandant M. (lid van de extremistische groepering Hizbe Dawat Islami) wordt niet betwist. Gezien de huidige context van conflict en geweld in Afghanistan en in de regio van herkomst van verzoeker, zijn de verklaringen van verzoeker niet enkel coherent maar ook plausibel.

Bovendien heeft verzoeker duidelijk gemaakt dat hij geen verdediging kon verkrijgen van zijn eigen overheid.

Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een actor van vervolging een niet-overheidsactor kan zijn indien de staat of een andere partij welke een aanzienlijk deel van het gebied controleert, geen bescherming kan bieden aan verzoeker. *Prima facie* heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politieke overtuigingen (toegeschreven door de taliban) in de brede zin.

Verzoeker vraagt om het geheel van zijn verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de vervolgingen tegen mensen beschouwd als aanhanger van de overheid.

Verzoeker besluit dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Verzoeker verwijst nog naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad (RvV 29 juni 2009, nr. 29 226).

Op basis van de verklaringen van verzoeker, meent verzoeker ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als aannemelijk te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig en ter goeder trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaring. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Afghanistan.

Het onderzoek van de commissaris-generaal werd niet op een afdoende wijze uitgevoerd.

Met het oog op een subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker na een algemeen theoretische uiteenzetting dat de commissaris-generaal moet nagaan of een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, geen risico inhoudt van een schending van één of meerdere fundamentele rechten. In geval een verzoeker dergelijk risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden. Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien behoort hij niet tot een van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. In ondergeschikte orde dient hem bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")”.

Verzoeker meent dat de grieven van de commissaris-generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Hij meent dat er wel geloof gehecht kan worden aan zijn asielmotieven.

Verzoeker herhaalt dat hij afkomstig is uit Kabul. Het wordt ook niet betwist dat verzoeker van deze regio afkomstig is, dat hij als ingenieur werkte bij het Ministerie van Stadsontwikkeling, onder de leiding van A. Q. Ook de macht van commandant M. (lid van de extremistische groepering Hizbe Dawat Islami), zowel als zijn banden met verzoekers ex-baas worden niet betwist. Deze elementen moeten dus als vaststaand beschouwd worden.

Verzoeker licht verder toe als volgt:

“De Commissaris generaal beweert dat verzoeker onwaarschijnlijke verklaringen zou afgelegd hebben. Verzoeker meent dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

I- Betreffend de informatie doorgegeven aan de anti-corruptie eenheid

Het wordt verzoeker verweten dat hij eerst zei dat hij de kopie van zijn verslag (aangaande zijn onderzoek van het Khoja Rawash project waar hij de fraude van zijn ex-baas ontdekt heeft) aan de persoon van de anti-corruptie eenheid die ze "Saranwal Saib" noemden, terwijl hij later verklaart heeft dat het de chef van de audit departement was. Er is echter geen tegenstrijdigheid. Verzoeker heeft de precieze positie van "Saranwal Saib" niet vertaalt, de tolk heeft het tot "procureur" vertaalt, maar voor verzoeker, zoals hij duidelijk uitgelegd heeft (gehoor 2 p10-11), betekent dit hetzelfde als chef van de audit departement (want dit is de persoon die de aanklagen voor corruptie door geeft):

[citaat notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5A, p. 10-11]

Verzoeker heeft ook verklaart dat hij bijna nooit in persoonlijk contact was met de werknemers van de anti corruptie eenheid, hij was in zijn sectie met de andere ingenieurs en voerde terrein werk uit (verslag van het gehoor 2 p. 10). Het is dus normaal dat hij de naam van "Saranwal Saib" niet kent, sinds de ministerie waar hij werkte groot is, met vele werknemers.

Verder meent de CGVS op subjectieve manier dat het niet geloofwaardig is dat nadat verzoeker zijn gesprek met de chef van de eenheid gehad heeft, niemand van deze eenheid hem opnieuw contacteert zou hebben betreffend zijn informatie en zijn bewijzen. Verzoeker volhardt dat hij alles verklaart heeft tijdens zijn gesprek en zijn bewijzen gegeven heeft, en dat hij niets meer behoefde te verklaren.

Dit grief heeft geen objectieve basis en moet verworpen worden.

II-Aangaande de aanvallen op verzoeker

Betreffend de eerste aanval, wordt verzoeker verweten dat hij eerst verklaart heeft dat hij niet uit de wagen gestapt was toen de wagen beschoten werd, terwijl hij tijdens zijn tweede onderhoud uitgelegd heeft dat ze op weg terug waren toen ze beschoten werden. Verzoeker bevestigt dat hij niet volledig uitgestapt was van de wagen, toen de chauffeur riep en andere collega terug liepen naar de wagen. Hun belager voortzetten met hun schoten toen de wagen van verzoeker en zijn collega's wegreed, daarom heeft verzoeker verklaart dat ze beschoten werden op de weg terug van de werf. We menen dat de CGVS zich op een nuance concentreert, terwijl de woorden van verzoeker duidelijk waren en geen tegenstrijdigheid inhouden. De schoten zijn begonnen toen de collegas van verzoeker al uitgestapt waren maar verzoeker nog niet helemaal, en toen de collega terug naar de wagen liepen en de wagen wegreed, werd de wagen nog steeds van achteraf beschoten (gehoor 1 p10 en gehoor 2 p4). Er is dus geen tegenstrijdigheid.

Aangaand de tweede aanval op verzoeker, verwijt hem de CGVS dat hij eerst zei dat het in de namiddag gebeurde, en daarna in de voormiddag. Verzoeker bevestigt dat het tijdens de voormiddag gebeurde, omdat het ramadan was, en dat hij dus vroeger naar huis ging (tussen 10 en 12AM) (gehoor 2 p6).

Hij heeft ook een precieze verklaringen gegeven van de plaats waar hij was toen hij aangevallen werd, en heeft het getekend (gehoor 2 p9). Dit wijst erop dat zijn relaas geloofwaardig is.

Trouwens wordt hem verweten dat hij eerst gezegd zou hebben dat hij een week in het ziekenhuis verbleven is en daarna een paar dagen thuis (tot zijn vertrek), terwijl hij in zijn tweede onderhoud uitgelegd heeft dat hij 2-3 dagen in het ziekenhuis was en daarna 10-15 dagen thuis gebleven is. Verzoeker volhardt in deze laatste verklaring

Verder ment de CGVS dat omdat de door verzoeker neergelegde document van zijn werknemer (ministerie van stadsontwikkeling) meldt dat hij tot aan het tekenen van het document (01/04/2017) bij de ministerie werkte, dit inhoudt dat hij er daarna niet meer werkte. De CGVS is tot deze conclusie gekomen zonder objectieve basis. Verzoeker betwist dit en benadrukt dat hij verder werkte bij de ministerie. Hij heeft uitgelegd dat hij het document nodig had voor een aanvraag om verder studeren te kunnen, maar hij kreeg geen vergunning en bleef verder werken in de ministerie.

Dit grief moet verworpen worden.

III- Betreffend de door de familie van verzoeker ingediende klacht

Het wordt verzoeker verweten dat hij eerst gezegd heeft dat de politie, naar aanleiding van het indienen van de klacht door zijn familie, een onderzoek gevoerd hebben (waardoor ze tot de conclusie gekomen zijn dat de aanval door commandant M. bevolen werd), terwijl hij daarna uitgelegd heeft dat de politie geen echt onderzoek gevoerd hebben en dezelfde dag aan zijn vader gezegd hebben dat sinds commandant M. de zone controleert waar verzoeker aangevallen werd, hij de aanval met zekerheid bevolen had. Verzoeker benadrukt dat hij niet zelfs aanwezig was toen zijn vader klacht indiende, sinds hij in het ziekenhuis was. Zijn vader heeft hem verklaart dat de politie met verschillende mensen gesproken had, en toen ze te weten gekomen zijn dat de aanval in de control zone van commandant M. plaats gevonden heeft, ze concludeerden dat hij de aanval bevolen had. Gezien hij machtig is, preciseerde de politie dat het geen zijn had om verder te onderzoeken.

Verzoeker benadrukt dat de CGVS zich hier opnieuw op een detail concentreert, terwijl de relaas van verzoeker zeer gedetailleerd is (de CGVS betwist zijn werk zoals hij afkomst uit Kabul niet). Verzoeker heeft bovendien ook uitgelegd dat een ex collega van heem, die ook zeker op de hoogte was van de door A. Q. (ex baas) gepleegde fraude was, ook verdwenen is (gehoor 1 p12). Ten gevolge ment verzoeker dat de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerde gebrek aan geloofwaardigheid van de vervolgingen niet draagkrachtig zijn en verworpen moeten worden. Verzoeker ment dat zijn verklaringen als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd moeten worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel."

Tot slot gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker benadrukt ook dat de motivering van de bestreden beslissing omtrent de weigering van de subsidiaire bescherming niet draagkrachtig is en verworpen wordt. Ofschoon er wordt beweerd omtrent Kabul dat *"Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul"*. Er zal echter aangetoond worden dat er voor burgers in Kabul actueel wel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van ernstige schade. Verzoeker verwijst hiervoor naar de UNHCR's *"Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Afghanistan"* van 30 augustus 2018 (p. 9), waarin Kabul niet beschouwd kan worden als een intern vestigingsalternatief, wegens (onder andere) de slechte veiligheidssituatie. Het EASO-rapport *"Afghanistan Security Situation"* van december 2017 (p. 71-71) meldt dat het aantal burgerslachtoffers van aanslagen sinds 2015 steeds hoger wordt in Kabul. Het verslag bevestigt ook dat verschillende gewapende groepen, waaronder de taliban en IS een netwerk van strijders in Kabul stad hebben, en dat ze zo in staat zijn om hun aanslagen te plegen. Recente nieuwsberichten van BBC, Al Jazeera en The Independent bevestigen dat er herhaaldelijk aanslagen gepleegd werden waarbij vele burgers slachtoffer worden. Doorheen de laatste jaren gebeurden er herhaaldelijk aanslagen, waarbij burgers niet meer als *"collateral damage"* genoemd kunnen worden, anders dan de bestreden beslissing beweert. Er bestaat een reëel risico voor burgers in Kabul om het slachtoffer te worden van ernstige schade. Verzoeker verwijst naar persberichten van Le Monde, Al Jazeera, The Independent en CNN. Verschillende rapporten en artikelen duiden aan dat de huidige veiligheidssituatie in Kabul voor de bevolking op ernstige mate gevaarlijk is, met 62% van slachtoffers van aanslagen zijnde burgers volgens Landinfo. In 2017 vonden elke maand meerdere bombaanslagen of andere gewelddadige aanslagen plaats in Kabul, waarbij veel burgers overleden volgens ecoi.net.

Dit wordt door de bestreden beslissing geenszins tegengesproken. Verzoeker verwijst nog naar rechtspraak van de Raad (RvV 30 november 2017, nr. 196 024).

Bijgevolg meent verzoeker dat de motivering van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet draagkrachtig is en verworpen moet worden. Verzoeker moet de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.

Verzoeker concludeert:

"Ten gevolge ment verzoeker dat het onmogelijk is dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, zijn de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep worden volgende stukken bij het verzoekschrift gevoegd:

- “3. *The Independent*, Kabul attack latest: 14 foreign nationals and four Afghans dead after Taliban assault on Intercontinental Hotel, 21/01/2018, <http://www.independent.co.uk/news/world/asia/kabul-hotel-attack-latest-updates-foreigners-dead-killed-taliban-afghanistan-intercontinental-a8170796.html>
4. BBC news, Kabul Sakhi shrine: 'Dozens dead' in New Year attack, 21 March 2018, <http://www.bbc.com/news/world-asia-43484206>
5. Afghanistan: Sikkerhetssituasjonen i provinsen Kabul, landinfo - 25. November 2016, pl6
6. Attentat de Kaboul : le bilan monte à 150 morts, Le Monde.fr avec AFP et Reuters, 06.06.2017, http://www.lemonde.fr/asia-pacifique/article/2017/06/06/attentat-de-kaboul-le-bilan-monte-a-150-morts_5139206_3216.html#G9KkPZPqpiHgEm0.99
7. Kabul blast: Attack kills 90 near diplomatic area in Afghanistan, By Ehsan Popalzai, Laura Smith-Spark and Faith Karimi, CNN, <http://edition.cnn.com/2017/05/31/asia/kabul-explosion-hits-diplomatic-area/index.html>, June 1, 2017
8. Al Jazeera, Attackers struck mosque packed with people attending, prayers in Afghan capital, killing at least 28 worshippers, 26 Aug 2017, <http://www.aljazeera.com/news/2017/08/gunmen-attack-shia-imam-zaman-mosque-kabul-170825095421445.html>.
9. 31 dead in Kabul car bomb attack claimed by Taliban, July 25, 2017, Kabul, Afghanistan (CNN) <http://edition.cnn.com/2017/07/24/asia/afghanistan-kabul-car-bomb-attack/index.html>
10. Kabul explosion: Suicide bombing kills at least five in blast near US embassy in Afghanistan's capital, The Independent, 29/08/2017, <http://www.independent.co.uk/news/world/kabul-explosion-latest-us-embassy-suspect-bomb-blast-afghanistan-a7917461.html>
11. BBC News, "Kabul suicide bomber kills 48 in tuition centre attack", 15/8/2018, <https://www.bbc.com/news/world-asia-45199904>.
12. Aljazeera, "Gunmen attack intelligence service centre in Kabul", 16/8/2018, <https://www.aljazeera.com/news/2018/08/gunmen-attack-afghan-army-training-centre-kabul-180816055744715.html>
13. BBC News, Kabul attack: Seven killed at Afghan ministry of information, 20/04/2017, <https://www.bbc.com/news/world-asia-47996762>.

2.1.3. In een aanvullende nota van 23 september 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- COI Focus "Afghanistan. Security Situation in Kabul City" van Cedoca van 15 mei 2019;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2019;
- het EASO-rapport "Afghanistan Security situation" van december 2017;
- het EASO-rapport "Afghanistan Security situation – Update" van mei 2018;
- het EASO-rapport "Afghanistan Security situation" van juni 2019.

2.1.4. In een aanvullende nota legt verzoeker bijkomende stukken neer:

- “1. Een kopie van een brief van de gouverneur van Kaboel, van 14/04/2018
2. Een kopie van een document van de commissariaat va Asmai 101
3. Een kopie van een document van de ziekenhuis waar verzoeker verzorgd werd”.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een reserme bepalingen die verzoeker geschonden acht en een algemene theoretische toelichting hieromtrent, maakt op zich niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, benadrukt de Raad vooreerst dat verzoeker niet wordt geloofd wat het verlies van zijn taskara en paspoort betreft.

Initieel vertelde verzoeker dat hij zijn taskara (afgegeven in 2003) en paspoort (afgegeven in 2016) onderweg naar België is verloren (DVZ-verklaring, stuk 11, p. 10), waarbij hij slechts een kopie van zijn taskara en van de identificatiepagina van zijn paspoort voorlegt. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn originele paspoort, dat inzicht kan geven wat tal van relevante elementen in de zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet betreft, voorlegt. In voorliggend geval aanvaardt de Raad verzoekers uitleg dat slechts een loutere kopie van dit document werd voorgelegd niet, te meer verzoekers spontane verklaringen over zijn reisweg geen indicatie bevatten dat hij op een bepaald moment zijn paspoort kwijt is geraakt (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 5B, p. 4-5). Verzoeker gaf hier ook een vertrouwdeheid met buitenlandse reizen, omdat hij als enige die de lokale taal sprak, met zijn tante naar Pakistan reisde (*Ibid.*). Het belang van dit document moet voor verzoeker, die in India zijn studie burgerlijk ingenieur heeft afgewerkt waar hij zijn diploma “master” heeft behaald en die een visumaanvraag voor België heeft ingediend op 14 juli 2017 omdat hij droomde om in een van de beste universiteiten een doctoraat te behalen, duidelijk zijn (*Ibid.*).

Verzoekers verweer over de informatie die hij heeft doorgegeven aan de anti-corruptie-eenheid ondergraaft de vaststellingen in de bestreden beslissing niet. Uit het eerste persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker een onderscheid maakt tussen twee afdelingen, namelijk de anti-corruptie-groep en een afdeling van de overheid (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 5B, p. 9). Hij vertelde dat hij alle bewijzen in het dossier aan de anti-corruptie-groep heeft gegeven en die groep heeft met verzoeker hierover gesproken (*Ibid.*). Verzoeker maakt ook een onderscheid tussen het officiële rapport dat werd opgesteld door een groep van vijf ingenieurs en de documenten die hijzelf eerder al had verzameld en die hij persoonlijk aan de anti-corruptie-groep heeft gegeven (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5A, p. 7). Later in het interview blijkt verzoeker dit helemaal vergeten en stelt hij dat hij geen persoonlijk contact had met de anti-corruptie-groep, dat het een soort administratie was, waaraan werd gerapporteerd (*Ibid.*, p. 10). Daarenboven legt verzoeker over zijn persoonlijke inbreng, namelijk de documenten die hijzelf eerder al had verzameld en die de oorzaak zijn van zijn problemen met zijn vroegere baas A.Q., tegenstrijdige verklaringen af. De bestreden beslissing wordt bevestigd: *“Vooreerst legde u enkele onaannemelijk vage en weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot de informatie die u doorgegeven hebt aan de zogenaamde anti-corruptie eenheid, wat volgens uw verklaringen toch de oorzaak vormde van uw latere vervolgingsproblemen vanwege uw vroegere baas A. Q. U verklaarde namelijk dat u behalve het officieel rapport aangaande het onderzoek dat u samen met de andere teamleden uitvoerde naar de gebouwen van het Khoja Rawash-project zelf ook nog een kopie van de vroegere door u gerapporteerde vaststellingen aan de anti-corruptie eenheid hebt afgegeven. Toen u gevraagd werd aan wie precies van de anti-corruptie eenheid u deze kopie dan overhandigd hebt, kon u aanvankelijk enkel zeggen dat die persoon met de titel ‘Saranwal Saib’(procureur) werd aangeduid. Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud wist u dan weer wel dat het om het diensthoofd van het departement audit ging. U verklaarde zijn naam echter niet te kennen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 8, 9). U wist ook niet wat de leden van de anti-corruptie eenheid verder precies gedaan hebben met de informatie die u hen gegeven hebt. U stelde ook dat niemand van de anti-corruptie eenheid daarna nog met u hierover gepraat heeft (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 11). Het is echter weinig aannemelijk te noemen dat u er niet beter van op de hoogte was aan wie u deze documenten precies afgegeven hebt en dat u daarna zelfs niet eens meer geïnformeerd hebt wat er verder met deze informatie gedaan werd. Zeker gezien u aangaf dat u deze documenten persoonlijk wilde afgeven aan de anti-corruptie eenheid en er ook de nodige uitleg wilde bijgeven, juist om te vermijden dat u zelf problemen zou krijgen omwille van uw vroegere betrokkenheid bij het Khoja Rawash-project. U verklaarde toch uitdrukkelijk dat u om die reden ook niets verteld had aan uw collega's en uw huidige diensthoofd op het departement waar u werkte over de documenten in uw bezit (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 9, 10). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u werkelijk persoonlijk door u bijgehouden informatie zou doorgegeven hebben aan de anti-corruptie eenheid al ernstig ondermijnd.”* Indien verzoeker met deze persoonlijke info, die dermate gevoelig is, naar de hoogste in rang stapt, nog daargelaten of die “procureur” aan het van de anti-corruptiegroep dan wel van het audit-departement stond, dan is het niet geloofwaardig dat verzoeker de naam van deze persoon niet kent.

Verzoekers toelichting in het verzoekschrift dat hij bij de eerste aanval pas onder vuur werd genomen toen zijn collega's waren uitgestapt en verzoeker nog niet helemaal, klemmt met zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Verzoeker stelde immers in zijn eerste versie van het verhaal dat zij van plan waren om uit te stappen, maar dat de chauffeur zei om niet uit te stappen (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 5B, p. 10).

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop deze aanslag plaatsvond. Enerzijds geeft verzoeker aan dat deze in de maand hamal, de tiende of de twaalfde, moet zijn geweest, anderzijds stelt verzoeker dat het eind hamal, begin saur moet zijn geweest (*Ibid.*; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5A, p. 4). Daarbij heeft verzoeker het tijdens het eerste persoonlijk onderhoud over een iemand onbekend die ze zagen en gewapend was, terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verhaalt over drie personen die hij heeft gezien, die van heel ver op hen aan het schieten waren, toen ze waren uitgestapt (*Ibid.*; *Ibid.*, p. 4-5). Dergelijke discrepanties ondergraven de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Waar verzoeker volhardt in een van de versies inzake de tweede aanslag, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Het feit dat verzoeker heeft getekend waar hij werd aangevallen en die plaats kan preciseren, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt. Zelfs in de hypothese dat verzoeker toch nog verder bleef werken bij het ministerie na 1 april 2017, dan nog merkt de bestreden beslissing hierover *in fine* terecht op dat dergelijke informatie niet direct in verband kan worden gebracht met de aangehaalde vervolgingsfeiten. De vaststelling dat verzoekers aanbevelingsbrief vermeldt dat verzoeker tot 1 april 2017 heeft gewerkt, zodat deze brief inderdaad dateert uit de periode dat verzoeker trachtte om naar het buitenland te gaan om verder te studeren, blijkt expliciet uit de inhoud van de brief.

Betreffende de ingediende klacht is de toelichting in het verzoekschrift die in wezen volhardt in de afgelegde verklaringen, maar vraagt om de tegenstrijdigheden te relativeren, niet van aard om een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing. Het feit dat verzoeker heeft verklaard dat een ex-collega van hem, die ook op de hoogte was van de door A.Q. gepleegde fraude, tevens op de vlucht is geslagen betreft een loutere bewering. De Raad merkt op dat, gelet op bovenstaande vaststellingen, verzoekers relaas over de ondergane vervolgingen niet aannemelijk is. De motivering over de reeds neergelegde documenten, wordt niet betwist in het verzoekschrift, zodat ook deze kan worden overgenomen.

De bestreden beslissing wordt bevestigd:

“Verder legde u nog enkele tegenstrijdige en incoherente verklaringen af in verband met de opeenvolgende aanvallen op u. Met betrekking tot de eerste aanval op u verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat jullie bij aankomst op de werf van het Kalim Bafaa-project niet eens uit de wagen gestapt zijn, maar dat jullie meteen werden beschoten (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 17/12/2018, p. 10). In uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u aanvankelijk dan weer dat jullie op de terugweg van de werf van het Kalim Bafaa-project werden aangevallen. Toen u vervolgens gevraagd werd of jullie dan eerst nog op de werf gewerkt hebben, stelde u eerst van wel, maar onmiddellijk daarna wijzigde u uw eerdere verklaringen. U beweerde dan dat jullie beschoten werden op het moment dat jullie net uit de wagen gestapt waren (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 4, 5), wat ook niet overeenstemt met uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. Toen u op deze tegenstrijdige verklaringen gewezen werd, had u hier geen afdoende uitleg voor, maar ontkende u enkel in uw eerste persoonlijk onderhoud dergelijke verklaringen afgelegd te hebben (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 5). Met betrekking tot de tweede aanval op u die plaatsvond toen u van uw werk onderweg was naar huis, verklaarde u in uw eerste persoonlijk onderhoud aanvankelijk dat deze aanval plaatsvond in de late namiddag. U verduidelijkte vervolgens nog dat het 's avonds was. Onmiddellijk daarna wijzigde u opeens uw eerdere verklaringen en stelde u dat de aanval integendeel overdag gebeurde, namelijk in de voormiddag tussen tien of twaalf uur, omdat jullie tijdens de ramadan vroeger naar huis gingen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 17/12/2018, p. 11). Het feit dat u uw verklaringen zo plots wijzigde is op zich al weinig overtuigend te noemen. Verder stelde u in uw eerste persoonlijk onderhoud dat u na deze aanval gedurende een week in het ziekenhuis hebt gelegen en dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis nog enkele dagen thuis was tot uw vertrek uit het land (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 17/12/2018, p. 11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u in strijd met voorgaande verklaringen dat u slechts twee of drie dagen in het ziekenhuis was en dat u daarna nog tien à vijftien dagen thuis hebt verbleven tot uw vertrek (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 6). Toen u op deze tegenstrijdige verklaringen gewezen werd, had u hier ook geen afdoende uitleg voor, maar bleef u enkel bij uw laatste verklaringen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 8). Bovendien kan nog worden opgemerkt dat uit lezing van de door u voorgelegde aanbevelingsbrief van het ministerie van stadsontwikkeling, die dateert van 01/04/2017, merkwaardig genoeg gebleken is dat u werkzaam was als ingenieur-designer op het ministerie van stadsontwikkeling vanaf 10 augustus 2015 tot

op het moment dat deze brief werd opgesteld. Uit deze brief kan dan ook worden afgeleid dat u daarna niet meer voor het ministerie van stadsontwikkeling werkte. Deze informatie is bijgevolg moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen tijdens uw opeenvolgende persoonlijke onderhouds dat u in de periode van de beide aanslagen op u die plaatsvonden in de maanden maart en juni 2018 nog altijd aan het werk zou geweest zijn op het ministerie van stadsontwikkeling. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsproblemen.

Tenslotte legde u nog tegenstrijdige verklaringen af aangaande de klacht van uw vader en uw oom bij de politie in verband met de tweede aanval op u. In uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de politie na hun klacht een onderzoek uitgevoerd had. Toen u gevraagd werd wat het onderzoek dan precies had opgeleverd, verklaarde u dat ze door met mensen te praten te weten waren gekomen dat u in opdracht van commandant M. werd aangevallen. U verwees in verband hiermee nog naar het door u voorgelegde attest van het ziekenhuis en benadrukte dat er in vermeld werd dat de politie wel degelijk de zaak onderzocht had (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 17/12/2018, p. 11, 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u daarentegen dat de politie onmiddellijk aan uw vader en oom gezegd heeft dat de daders vermoedelijk handelden in opdracht van commandant M. omdat hij de controle had in de regio en dat het bijgevolg geen zin had om de zaak verder te onderzoeken. U wist niet of de politie al dan niet nog een onderzoek uitgevoerd had (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 6). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, bleef u enkel bij uw laatste verklaringen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/03/2019, p. 8), wat geen afdoende uitleg biedt om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen.

Gegeven bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet langer geloof worden gehecht aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen."

"De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw taskara, de kopie van de vertaling van uw taskara, de kopie van enkele bladzijden uit uw internationaal paspoort, uw diploma, en de verschillende documenten met betrekking tot uw studies in India bevatten louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw studies die hier niet in twijfel getrokken worden. De aanbevelingsbrief van het ministerie van stadsontwikkeling waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie, het technisch rapport met betrekking tot het onderzoek naar de gebouwen van het Khoja Rawashproject, een brief van het departement infrastructuur in verband met uw opdracht inzake het onderzoek naar de gebouwen van het Khoja Rawash-project, de verschillende documenten aangaande uw werk voor een ander project in de wijk Isteqlal, en de getuigschriften van enkele door u gevolgde bijkomende opleidingen, bevatten allerhande informatie aangaande uw werk voor het Afghaans ministerie van stadsontwikkeling, maar uit deze documenten blijkt nergens enig direct verband met uw beweerde vervolgingsproblemen. Deze documenten kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten bijgevolg niet staven. Met betrekking tot het door u voorgelegde attest van het ziekenhuis aangaande de aanval op u, kan worden opgemerkt dat aan een dergelijk document slechts enige bewijswaarde gehecht kan worden indien het wordt ondersteund door geloofwaardige, coherente, en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Met betrekking tot het door u voorgelegde medisch attest d.d. 22/11/2018 opgesteld door Dr. Bonsignore Salvatore, kan vooreerst worden opgemerkt dat er in vermeld staat dat het op basis van uw verklaringen werd opgesteld. Bovendien kan een dergelijk medisch attest geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u bepaalde letsels zou hebben opgelopen. Een arts doet weliswaar vaststellingen en kan rekening houdend met zijn bevindingen vermoedens hebben over de oorzaak, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen."

De door verzoeker neergelegde documenten in de aanvullende nota betreffen slechts kopieën, die aldus gemakkelijk te fabriceren en manipuleren zijn. Bovendien kunnen documenten slechts een ondersteunende werking hebben bij een geloofwaardig asielrelaas, wat hier niet het geval is. Bijgevolg wordt de bewijswaarde van deze stukken geringschat. Dit geldt des te meer wanneer uit objectieve informatie blijkt dat er sprake is van een hoge corruptiegraad in Afghanistan. Ook documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken maken dat zowel in Afghanistan als in het buitenland documenten kunnen worden bekomen waarvan de bewijswaarde nihil is.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing vooreerst terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekers betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan voorgaande analyse. De informatie waarop verzoeker steunt is dezelfde of ligt in de lijn van de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund. De Raad merkt op dat de meest recente informatie ter kennis gebracht door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij kan niet ernstig voorhouden dat hij sinds zijn binnenkomst in België op 11 september 2018 dermate verwesterd is, zodat dit betoog dat ook steunt op een jarenlang verblijf, niet kan worden bijgetreden. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP